

080206 Askonsdagen Henrik Glamsjö

Aska

Kyrkan talar ett språk som inte alltid kan uppfattas direkt med vårt intellekt. Men det är ett tydligt och direkt språk. Det träffar oss djupare, det engagerar hela vår varelse. Det är en kommunikation som drar in alla våra sinnen och som ett pussel klarnar en större bild, en bild som drar in vår smak, känsel, syn och doft. Så småningom kan vi också formulera med ord det som detta kyrkans språk uttrycker. Vi kan kalla detta språk för en symbol eller bildspråk.

Det kopplar samman vår varelse med vårt intellekt, det tar tag i allt vi är till Ande själ och kropp. Det är ett språk som kan förstås också om vi inte har samma talade modersmål eftersom vi alla är människor. Varelses av kött och blod, av jorden som det uttrycks så väl i skapelseberättelsen.

Vi är varelses tagna av jorden så vi tillhör därför jorden. Men i denna handfull jord har Herren Gud inblåst Ande, livsande. Så att vi kan andas och denna livsande ger oss liv, inte bara i jordisk mening utan vi är också formade, skapade till ett liv med honom som ger oss och ständigt förnyar livet han har gett. Han som är Gud – Fader, Son och Ande.

Det språk vi talar i liturgin och kyrkan talar till hela denna varelse och i denna mässa tar vi emot brödet och vinet, taget av jorden men liksom vi genom samme helige Ande förvandlat. Så att det inte vara är bröd och vin utan också Jesu Kristi Kropp och blod, livets bröd.

Idag, den enda dagen på året, tar vi också emot askan. Den uttrycker något djupt och kanske inte alltid helt klart. Jag vill ge några nycklar som kanske fördjupar insikten kring vad det är vi vill säga.

Det första: vi är av jorden. Vi är delar något väsentligt med askan – vi är tagna av jorden och vi är bundna till den. På gott och ont. Vi får inte glömma att vi är människor och vi har mänskliga behov. Vi måste äta, dricka och leva. Allt det vi behöver för att leva är givet av Gud och det som Herren Gud säger i skapelseberättelsen mycket gott. Gud ger goda gåvor för våra liv. Vi är delar av Guds skapelse och delar allt skapets livsvillkor. I det bor också förgängelsen.

Det andra: askan är det som är kvar när elden har dragit fram. Askan är det som återstår när elden har förtärt allt oväsentligt. Alla de goda gåvor Gud ger oss kan missbrukas. För varje god gåva finns det ett riktigt bruk men också dess avart, ett missbruk, en synd. Mat måste vi ha för att leva men det kan också bli frosseri. Inte enbart i mitt eget liv utan också så att vi som lever i den rika världen lever över våra tillgångar. Jordens tillgångar skulle kunna räcka men gör det inte eftersom vi lever som vi gör. Det är också frosseri. Likaså kan den dryck vi behöver förvridas till dryckenskap och våra mänskliga behov av gemenskap kan bli utnyttjande av våra medmänniskor.

Det tredje: Askan är bilden av döden. Det är stoftet som blir kvar. Till sist är det detta som återstår. Aska När vi snart får askan bestruken på våra pannor uppmanas vi att minnas just detta. Vi är stoft. Och det liv

vi har det kommer från Gud. Han blåste in livsanden i oss när vi skapades och han gör det ständigt. Inför döden får vi värdera vad som verkligen är viktigt. Vad är askan i mitt liv? Vad blir kvar vad vill jag bevara och vad kan jag avstå ifrån.

Det fjärde: Ur askan kan ett nytt liv spira. En ny grönska. Faktum är att skogsbranden är helt nödvändig för att skogen skall kunna förnyas. Den är nödvändig för att vissa arter skall kunna leva. Så är det med oss. Askan kallar oss att vända oss till Gud. Vårt livs källa, mål och mening. Och låta honom skapa nytt i oss.

Fastetiden är en möjlighet. Askan predikar vår egen dödlighet men också det liv vi har del av genom Jesus Kristus. Den dödliga kropp vi har äger också liv i överflöd av det liv som Gud inblåste i skapelsens morgon. När elden har förtärt allt det onödiga, allt det vi släpar på genom livet. Då kan ur askan också spira det liv Gud ville, ett liv i gemenskap med honom som själv är livet. Vi får skala av alla de skydd och sköldar vi bär gentemot Guds kärlek och låta honom komma in och förvandla oss.

Genom att avstå kan vi tydligare se vilken roll allt vi omger oss med spelar. En kanske väljer TV-tittande, en annan bilkörning och en tredje kanske äter enklare. Jag tror att om vi ät ärliga mot oss själva kan vi lätt identifiera något särskilt i våra liv som skiljer oss från Gud. Fastan är tiden när vi får fokusera på det och avlägsna det som skiljer oss från Gud så att vi efter fastan rätt kan fira påsk.

Om vi verkligen tror att människan är Ande, själ och kropp bör vårt andliga och inre liv få ta yttre gestalt eller konsekvens om man så vill. Hela vår varelse Ande själ och kropp, är indragen i gudsrelationen. Våra yttre åtbörder, symboler, gester eller som idag askan är tecken på det vi tror: att kropp, själ och Ande hänger samman. Det som sker med min kropp påverkar min själ och mitt inre liv och mitt inre liv påverkar min kropp.

Askan i sig själv är just bara aska. Men det den uttrycker kan vara ett sätt att öppna mina ögon för den väg Herren Gud vill att jag skall vandra i fastans tid. Det är vägen från synd, död och förgängelse till liv i överflöd i gemenskapen med Gud